

Sygn. akt VIII U 3199/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Janina Kościelniak
Protokolant:	Kamila Niemczyk

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2014 r. w Gliwicach

sprawy T. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość świadczenia

na skutek odwołania T. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 9 października 2012 r. **nr** E (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Janina Kościelniak

Sygn. akt VIII U 3199/12

UZASADNIENIE

W dniu 4.09.2012 r. ubezpieczona T. S. wystąpiła z wnioskiem o ponowne ustalenie wysokości emerytury. Wraz z wnioskiem odwołująca przedłożyła zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7, sporządzone przez (...) S.A. w dniu 29.08.2012 r., na którym wskazano zarobki odwołującej za lata 1978, 1979, 1988.

Decyzją z dnia 9.10.2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zmianami) ponownie przeliczył ubezpieczonej wysokość emerytury. W związku z przyjęciem za 1988 r. nowej wartości wynagrodzenia ustalono, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z lat 1983 – 1992, wynosi obecnie 134, 89 %.

Od w/w decyzji odwołanie wniosła ubezpieczona, domagając się ponownego obliczenia wysokości emerytury z okresu 10 lat kalendarzowych, tj. 1978 - 1987 na podstawie zarobków osiągniętych z tytułu zatrudnienia skarżącej w w/w okresie w (...).

W odpowiedzi na odwołanie ZUS podtrzymał stanowisko zajęte w zaskarżonej decyzji. Organ rentowy wyjaśnił, że uwzględnienie żądania skarżącej jest niemożliwe z powodu braku dowodów na okoliczność wysokości wynagrodzenia za lata 1978 - 1982, oraz z uwagi na fakt, że obowiązujące przepisy nie pozwalają na obliczenie wysokości emerytury w sposób sugerowany przez ubezpieczoną.

ZUS wskazał, że stosownie do treści art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w przypadku odwołującej 10 kolejnych lat kalendarzowych, wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o ustalenie emerytury mogło zostać wybranych z dwudziestolecia tj. z lat 1983-2002, bądź z 20 lat kalendarzowych poprzedzających wniosek o ponowne ustalenie emerytury, tj. z lat 1992 – 2011. ZUS nadmienił też, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru uzyskiwany z 20 wybranych lat kalendarzowych: 1967-1969, 1978-1979, 1983-1988, 1991- 1999 wynosi 113, 70 %, a zatem jest niższy od dotychczas ustalonego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Decyzją z dnia 3.07.2003 r. ubezpieczonej przyznano prawo do emerytury, począwszy od dnia 14.07.2003 r., na skutek wniosku złożonego w dniu 11.06.2003 r.

Po zgromadzeniu zachowanej dokumentacji płacowej i osobowej ubezpieczonej, a także pracowników zatrudnionych w tym samym okresie co ubezpieczona w (...), Sąd dopuścił dowód z opinii K. S. biegłego z zakresu emerytur i rent, oraz z opinii uzupełniającej tego biegłego na okoliczność wysokości podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonej obliczonej w oparciu o najkorzystniejsze zarobki pochodzące z okresu ostatnich dziesięciu lat w ostatnim dwudziestoleciu przed nabyciem prawa do emerytury, jak również w oparciu o najkorzystniejsze zarobki pochodzące z okresu dwudziestu lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, a także na okoliczność wysokości wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury wyliczonego w obu wersjach.

W opinii z dnia 23.02.2013 r. (vide k. 36-39) biegły sądowy przedstawił możliwe wersje obliczenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonej, tj. emerytury z okresu 10 kolejnych lat kalendarzowych, a także z okresu 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych, z uwzględnieniem lat 1974-1988. Na podstawie przedłożonej dokumentacji biegły sądowy stwierdził, że przedstawione mu akta emerytalne pracowników zatrudnionych w (...), w takim samym charakterze jak ubezpieczona, tj. A. P., C. R., a także R. M., a zawierające wykaz zarobków nie mogą stanowić podstawy dla ustalenia zarobków odwołującej. Wyjątek stanowią akta B. K., zawierające wykaz zarobków za okres od grudnia 1981 do listopada 1982, które są miarodajne jedynie częściowo.

Sporządzając przedmiotową opinię, biegły sądowy zgodnie z zaleceniem Sądu przyjął za okres pracy w (...), średnie wynagrodzenie w gospodarce. Za okres 1978-1979 przyjął wynagrodzenie ubezpieczonej na podstawie Rp –7, za rok 1980 i miesiące od stycznia do listopada 1981, biegły sądowy przyjął średnie wynagrodzenie w gospodarce, za miesiące od grudnia 1981 do listopada 1982 r., przyjął wynagrodzenie porównawcze B. K., za miesiąc grudzień przyjął średnie wynagrodzenie w gospodarce, a za lata 1983-1984 oraz za 1985 r., specjalista z zakresu emerytur i rent za miarodajne uznał zarobki A. S.. Wynagrodzenie za 1989 r. biegły ustalił w oparciu o zaświadczenie o zarobkach (...) (k. 66-69 a.r.), a za 1990 r. w oparciu o zaświadczenie o zarobkach (...) (k. 66-69 a.r.) oraz wysokość uzyskiwanego przez ubezpieczoną dochodu z prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej (k. 17 a. r.). Ustalenia biegłego dotyczące kolejnych lat pracy skarżącej, tj. 1991 r. 1992 r., odpowiadają wyliczeniom ZUS, opartych na wysokości uzyskiwanych przez skarżącą dochodów z pozarolniczej działalności gospodarczej i wysokości innych faktycznych zarobków odwołującej. Za lata 1983 do 1999, biegły sądowy przyjął wyliczenia pokrywające się z ustaleniami ZUS, przy czym ubezpieczona okresu tego nie kwestionowała.

Zdaniem specjalisty z zakresu emerytur i rent najkorzystniejsze wynagrodzenie w kolejnych 10 latach wybranych z ostatnich 20 lat poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o emeryturę ubezpieczona uzyskała w latach 1983 – 1992. Suma wskaźników z w/w lat wynosi 1.348,91 %, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 134,89 %, jak w decyzji ZUS z dnia 9.10.2012 r.

Z kolei najkorzystniejsze wynagrodzenie z wybranych 20 lat ubezpieczona uzyskała w latach: 1975-1988, 1991, 1993-1994, 1996-1998. Suma wskaźników z w/w lat wynosi 2.633, 58%. Wskaźnik podstawy wymiaru z 20 wybranych lat wynosi 131, 68% i jest niższy od wskaźnika z 10 kolejnych lat ustalonego przez ZUS w decyzji z dnia 9.10.2012 r.

Specjalista z zakresu emerytur i rent nadmienił nadto, że gdyby przy obliczaniu podstawy wymiaru przyjął, że ubezpieczona uzyskiwała w okresie zatrudnienia w (...) (który nie został uwzględniony w obliczeniach podstawy wymiaru) jedynie 100% średniego wynagrodzenia w gospodarce, to wówczas wskaźnik wynagrodzenia z 10 kolejnych lat wynosiłby jak w decyzji ZUS, natomiast suma wynagrodzeń z 20 wybranych lat, tj. 1975 -1988, 1991, 1993-1994, 1996-1998 wynosiłaby 2.471,34%. Wskaźnik podstawy wymiaru z 20 wybranych lat w tej wersji wynosi 127,57%.

W końcu biegły wskazał, że przyjmując, że w okresie „brakujących lat” z okresu pracy w (...), odwołująca uzyskiwała najniższe wynagrodzenie, to wówczas wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 wybranych lat będzie jeszcze niższy niż w opisanych uprzednio wersjach, natomiast wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat pozostanie ten sam, tj. będzie wynosił nadal 134, 89% tj., jak w decyzji ZUS.

Na podstawie powyższych obliczeń biegły sądowy sformułował następujące wnioski. Mianowicie, specjalista z zakresu emerytur i rent wskazał, że w dalszym ciągu najkorzystniejszy jest dla ubezpieczonej wskaźnik podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat wybranych z 20 ostatnich lat poprzedzających rok zgłoszenia wniosku. Zdaniem biegłego mało prawdopodobnym jest by w/w wskaźnik uległ zmianie, ponieważ do podstawy wymiaru z okresu kolejnych 10 lat wchodzi lata 1989-1992, tj. z okresu prowadzenia przez ubezpieczoną działalności gospodarczej. Podstawa wymiaru składek z tych lat wpływa w sposób zasadniczy na obniżenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru. Biegły wyjaśnił, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru mógłby ulec zmianie na bardziej korzystny jedynie wówczas, gdyby ubezpieczona przedłożyła pełne wynagrodzenie z lat 1975 – 1982, które ewentualnie rzutowałoby na podwyższenie wskaźnika z 20 wybranych lat. W obecnej sytuacji wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż ustalony w decyzji ZUS.

Do w/w opinii odniosła się ubezpieczona (vide k. 49) kwestionując stwierdzenie biegłego, co do braku podstaw do odtworzenia zarobków skarżącej za lata 1975-1982. Zdaniem odwołującej nie powinna ona ponosić negatywnych konsekwencji zaniedbań, jakich dopuścił się ówczesny pracodawca, polegających na niewłaściwym zabezpieczeniu dokumentacji płacowej, a w konsekwencji na jej utracie. Ubezpieczona zawnioskowała również o ponowne przeprowadzenie dowodów zeznań świadków, w związku z niespójnością zeznań przesłuchanych osób.

W opinii uzupełniającej z dnia 27.02.2014 r., (vide k. 88 – 91) biegły sądowy z zakresu emerytur i rent ponownie wyliczył podstawę wymiaru emerytury ubezpieczonej z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia skarżącej. Ponowne wyliczenie zostało dokonane z uwzględnieniem wyliczenia średnich zarobków byłych pracowników (...) zatrudnionych na stanowisku pośredników ubezpieczeniowych: B. K., A. P., A. S., oraz C. R., obliczonych na podstawie ich akt osobowych i kartotek zarobkowych nadesłanych przez (...), wraz z pismem z dnia 3.10.2013 r. Biegły miał również na uwadze dodatkowe zeznania świadków R. M. i M. R. (1), oraz ubezpieczonej - przesłuchanych na okoliczność zasad wynagradzania pośredników ubezpieczeniowych w latach 1974-1988.

Specjalista z zakresu emerytur i rent stwierdził, że z uwagi na brak podstawowych danych nie ma możliwości ustalenia wysokości wynagrodzenia ubezpieczonej za lata 1974 – 1977, za okres od stycznia 1981 r. do listopada 1981r., jak również za miesiąc grudzień 1982 r. Zdaniem biegłego, mając na względzie powyższe, uzasadnionym jest przyjęcie, że wysokość zarobków za okres od stycznia 1981 r. do grudnia 1981 r. wynosiło nie więcej niż średnie wynagrodzenie w gospodarce. Z kolei wysokość wynagrodzenia ubezpieczonej w okresie grudnia ustalić można w oparciu o zarobki porównawcze B. K.. Wysokość tych zarobków równa jest średniej wysokości zarobków B. K. z miesięcy od stycznia do listopada 1982 r. Natomiast w związku z brakiem danych za 1982 r., zasadnym jest przyjęcie, że wysokość wynagrodzenia skarżącej była równa średniemu wynagrodzeniu w gospodarce, tj. tak jak stwierdzono w opinii z dnia 23.02.2013 r.

Odnosząc się do pytania Sądu biegły sądowy wyjaśnił, że w poprzednio sporządzonej opinii nie uwzględnił zarobków z lat 2000 i 2001, gdyż z wcześniejszych ustaleń ZUS wynikało, że zarobki za te lata były proporcjonalnie niższe

od zarobków przyjętych do obliczenia podstawy wymiaru z 20 wybranych lat kalendarzowych, jednak w związku z pytaniem Sądu- zarobki w przedmiotowej opinii biegły wykazał w ogólnym zestawieniu.

Dalej biegły sądowy wyjaśnił, że za 1970 r. nie wykazano zarobków, ponieważ w aktach brak jest jakichkolwiek danych o ich wysokości. W związku z powyższym, specjalista z zakresu emerytur i rent uznał, że zasadnym jest przyjęcie najniższego wynagrodzenia. Biegły sądowy zaznaczył jednak, że ze względu na okoliczności takie jak długi okres ubezpieczenia skarżącej, w sposób znacznie przekraczający 20 lat potrzebnych do ustalenia podstawy wymiaru, oraz fakt, iż wynagrodzenie z wszystkich 20 lat przyjętych do podstawy wymiaru jest wyższe od najniższego wynagrodzenia, to w tej sytuacji uwzględnienie w podstawie wymiaru za 1970 r. najniższego wynagrodzenia wpłynęłoby nie na podwyższenie wskaźnika, ale na jego obniżenie.

Jak wynika ze sporządzonego przez ubezpieczoną kwestionariusza dotyczącego okresów składkowych i nieskładkowych oraz ze świadectwa pracy, ubezpieczona w okresie od 13.04.1971 r. do 30.11.1974 r. nie pracowała. W związku z powyższym, nie można było ustalić wynagrodzenia za lata 1972 do 1973 oraz za miesiące od stycznia do listopada 1974 r.

Wynagrodzenie z uwagi na w/w okoliczności będzie wynosiło za miesiące od stycznia do listopada 1982 r.- 354.217 zł, a za miesiąc grudzień 1982 r. - 386,419 zł.

Najkorzystniejsze wynagrodzenie w wybranych 20 latach ubezpieczona uzyskała w latach 1975-1988, 1991, 1993-1994, 1996-1998. Suma wskaźników z w/w lat po przyjęciu za miesiąc grudzień 1982 r. średnich zarobków porównawczych z poprzednich 11 miesięcy wynosi 2.656,65%. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 wybranych lat wynosi 132, 83%.

Biegły sądowy wywiódł w końcu, że dla ubezpieczonej w dalszym ciągu najkorzystniejszy jest wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat, ustalony decyzją ZUS z dnia 9.10.2012 r. w wysokości 134, 89%.

Do w/w opinii odniosła się ubezpieczona (vide k. 101) wskazując, że opinia sporządzona przez biegłego w dniu 27.02.2014 r. różni się nieznacznie od poprzednio sporządzonej, o czym świadczy m.in. ta sama wysokość obliczonego wskaźnika podstawy wymiaru. Zdaniem odwołującej jedyną różnicą jest wydanie przedmiotowej opinii w oparciu o dokumentację nowych pracowników.

Przed wydaniem w/w opinii, biegły z zakresu emerytur i rent dokonał ustalenia wysokości podstawy emerytury ubezpieczonej z okresu 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. z lat 1974 – 1985 oraz z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych z całego przebiegu ubezpieczenia, w opinii z dnia 29.12.2005 r., sporządzonej w innej sprawie ubezpieczonej, tj. w sprawie o sygnaturze akt VIII U 1566/05 (vide k. 55-58 akt o sygnaturze 1566/05). Z przedmiotowej opinii wynika, że wynagrodzenie skarżącej za lata 1967-1969 i za 1971 r. biegły sądowy ustalił w oparciu o legitymację ubezpieczeniową skarżącej. Dalej biegły wskazał, że za lata 1972 i 1973 odwołująca nie uzyskiwała dochodu, z uwagi na fakt sprawowania opieki nad dzieckiem. Za lata 1974 – 1982, wynagrodzenie skarżącej ustalono, przyjmując minimalne wynagrodzenie w gospodarce. Wynagrodzenie skarżącej za lata 1983-1985 obliczono według wynagrodzenia uzyskiwanego przez A. S., a za lata 1986-1988, mając na względzie dane zawarte w Rp - 7 (k. 12 a. r.). Z kolei za lata 1990-2001 r., wynagrodzenie ustalono według podstawy wymiaru ustalonego przez ZUS, tj. kierując się treścią Rp-7. Biegły sądowy w końcu przyjął, że z 10 lat od 1983-1992 wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonej wynosi 130,40%. W/w wysokość wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury Sąd przyjął w wyroku wydanym w sprawie o sygnaturze akt VIII U 1566/05.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt organu rentowego, opinii sporządzonych przez biegłego K. S., w tym opinii sporządzonej w sprawie o sygnaturze akt 1566/05, akt osobowych M. R. (2), A. S., C. R., R. M. i B. K., akt emerytalnych A. S. i M. R. (2), zeznań świadków w osobach R. M., M. R. (2) oraz zeznań ubezpieczonej.

Sąd w pełni podzielił opinię z dnia 19.12.2012 r., oraz treść opinii uzupełniającej z dnia 24.06.2013 r. sporządzonych przez biegłego sądowego z zakresu emerytur i rent K. S..

Według oceny Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania opinii biegłego sporządzonych w sposób fachowy i wyczerpujący. Nadto opinie te nie zawierają niejasności, sprzeczności, luk, a ich konkluzje są konkretne i przekonujące, biegły z dostateczną dozą prawdopodobieństwa odtworzył wynagrodzenie ubezpieczonej, przy czym, szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko, które jest dla Sądu w pełni przekonywujące.

Sąd ocenił zebrany materiał dowodowy jako kompletny i spójny, a poprzez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie treścią art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1)z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2)z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
- 3)z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,
 - a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Po myśli ust. 2 przytoczonego przepisu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

Szczegółowe zasady postępowania w sprawach o świadczenia emerytalno - rentowe określa rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe (Dz. U. z 2011r. nr 237, poz. 1412). Rozporządzenie to w § 21 pkt. 1 przewiduje, iż środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Powyższy przepis zakłada istnienie optymalnych warunków, tj. wymaga, by zachowała się dokumentacja płacowa pracodawcy. Natomiast w sytuacji, gdy nie zachowała się stosowna dokumentacja płacowa, wysokość zarobków może być ustalona na podstawie dokumentacji zastępczej z akt osobowych pracownika (np. umów o pracę, angaży, wpisów w legitymacji ubezpieczeniowej oraz innych pism dotyczących zatrudnienia, które zawierają informacje o wynagrodzeniu).

Trzeba także wskazać, że w postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty określone w § 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe. Wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), który w postępowaniu przed sądem może być udowodniany wszelkimi środkami dowodowymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997r., sygn.

akt II UKN 186/97, OSNP 1998/11/342, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006r., sygn. akt I UK 115/06, OSNP 2007/17-18/257).

Ponadto, w sytuacji, gdy fakt zatrudnienia odwołującego jest niewątpliwy, dopuszczalne jest ustalenie wysokości wynagrodzenia na podstawie dowodów pośrednich (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 19.01.1994 r., III Aur 494/93, PS-wkł 1994/6/18).

W rozpoznawanej sprawie zaistniał spór pomiędzy stronami odnośnie sposobu wyliczenia świadczenia w myśl przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Dla wyjaśnienia spornej kwestii, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu emerytur i rent i uznał, że odwołanie ubezpieczonej nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd w pełni podzielił wnioski biegłego sądowego, który wyliczył wynagrodzenie ubezpieczonej na podstawie zgromadzonej w aktach dokumentacji. Sąd uznał, że nie jest możliwe odtworzenie zarobków odwołującej za wszystkie lata, obejmujące 10-letni okres od 1978 do 1987 z dostateczną dozą prawdopodobieństwa, którego uwzględnienia ubezpieczona domaga się w związku z ponownym przeliczeniem emerytury.

Sąd w szczególności dał wiarę stwierdzeniu specjalisty z zakresu emerytur i rent, który wywiódł, że dla ubezpieczonej w dalszym ciągu najkorzystniejszy jest wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat, ustalony decyzją ZUS z dnia 9.10.2012 r. w wysokości 134, 89%. Nadmienić należy, że z treści przedmiotowej opinii wynika w sposób jednoznaczny, że obliczenie podstawy wymiaru emerytury w świetle obowiązujących przepisów, zgodnie z żądaniem ubezpieczonej nie jest możliwe z uwagi na brak dokumentacji płacowej.

Podkreślić należy również, że stosownie do treści art. 6 Kodeksu cywilnego, ciężar dowodu spoczywa na tym, kto wywodzi z faktu korzystne dla siebie skutki prawne. W niniejszej sprawie to odwołująca jest zainteresowana w dowodzeniu słuszności swoich żądań. Jak wynika z postępowania dowodowego, brak podstaw do uwzględnienia przy obliczaniu podstawy wymiaru emerytury okresu pracy odwołującej w (...). Za powyższym przemawia nie tylko okoliczność, iż brak dokumentacji z w/w okresu, ale również fakt, że żaden z przesłuchiwanych świadków nie potrafił w sposób precyzyjny określić wysokości wynagrodzenia odwołującej, posługując się mało wiarygodnymi określeniami, że skarżąca zarabiała od trzech do pięciu razy więcej aniżeli pracownicy biurowi zatrudnieni w (...).

Sąd obowiązany jest orzekać na podstawie i w granicach prawa, a zatem Sąd ten nie jest władny do dokonywania daleko posuniętej analogii, która nie opiera się na rzeczowych faktach, których winna była dostarczyć Sądowi ubezpieczona, czego nie uczyniła. Zeznania świadków nie potwierdziły słuszności żądań odwołującej, podobnie jak dopuszczony przez Sąd dowód z akt osobowych, oraz akta rentowe pracowników zatrudnionych z odwołującą w okresie spornym. Wyjątek w tym zakresie stanowiła dokumentacja płacowa B. K., która mogła stanowić podstawę ustalenia wymiaru emerytury odwołującej jedynie w pewnym zakresie.

Twierdzenia zarówno ubezpieczonej, jak i świadków w przedmiocie wysokich prowizji, które odwołująca zdaniem zeznających otrzymywała, nie jest wystarczającą podstawą do orzekania, tym bardziej, że nie podano konkretnych kwot, a regulamin wynagradzania z tamtego okresu się nie zachował.

Reasumując, Sąd uznał, że opinie sporządzone w niniejszej sprawie dają pełną podstawę do merytorycznego orzekania.

Reasumując, Sąd uznał, że brak podstaw do przyznania ubezpieczonej prawa do emerytury obliczonej na podstawie jej wynagrodzeń z dziesięciu lat kalendarzowych, tj. z lat 1978-1987, uznając tym samym decyzje wydaną przez ZUS za zasadną.

Wobec powyższego, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

SSO Janina Kościelniak

Zarządzenie:

1. uzasadnienie odnotować,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć ubezpieczonemu,
3. kalendarz 14 dni lub z wpływem.

SSO Janina Kościelniak